

Catalunya Nova

Director: J. VILA ESTRUCH

Buenos Aires, Maig 2 de 1914

ANY 1.er — Núm. 10

NOSTRA POIXANÇA

Es un adagi molt vell, qual exactitut la experiència abona, que rés hi há mes poderés que la unió. Pren-gueu, amb diferents fils les energíes del mes potent dinamo; amb estretes canyeríes la força expansiva de calderes imposants: amb tubos de reduïdes dimensions tota l'aiga del mar i dels rius sos afluents, i no con-seguireu pas cap resultat de força si tots aquells conductes de energíes no els meneu, intel·ligentment units, a un mateix fi.

Lo que succeeix en el camp de la ciencia física passa en el social.

La coexistència de milers de homes que tenen iguals voluntats i senten les mateixes aspiracions no donarà cap resultat eficaç si totes aque-lles aspiracions no s'agarden i es fan pesar, tot d'una, en el terreny de la realització de sos desitgs. De aixó la Historia n'está plena de exemples, que el nostre personal cri-teri no necessita per a convencers de que amb dotze pesades de una unsa cada una, jamai s'aixecará d'un cop un pes de una lliura.

Are bé: ¿perqué els catalans que en Buenos Aires vivim hem de se-guir fent aïlladament esforços indi-viduals per a el engrandiment del bon nom de Catalunya, quan tots sa-bem que l'esforç individual aplicat a grans masses es complementament estéril i infructuos?

Com recordaven en llurs fervents i patriótics escrits els amics Antelo i Canals, fá bastants anys que alguns bons patriotes venen treballant per a que els catalans ens agropém en manifestació de amor a Catalunya, primerament; i en testimoni de ger-manor després; pero malhaurada-ment es cert que res, fins are, s'ha lograt i aixó no es degut mes que al aïllament del esforç.

Pero no per aixó cree que devem desmaiar. No es amb un sol cop que es clava un clau i ningú negará que queda mes fort el que mes costa de clavar.

Dones bé: ¿perqué no havém de capir are lo que no s'ha lograt avans?

Estic segur que mai, com are, el terreny ha estat en més bona saó per a que la llavó que s'hi sembri fructifiqui.

Tenim varies societats catalanes quals finalitats es el engrandiment de Catalunya i el millorament de la vida dels catalans que aquí vivim.

Dintre de elles, i a fora també, hi hán grops de joventut, qui dedicant son temps i sos esbarjos en ferse

mestres en arts i ciencias, perseguei-xen afanyosos l'ideal de enaltir, amb sos avenços, el bon nom de la Patria i esser aquí, esponents de sa cultura.

Aqueixes societats i grops, están governades y dirigides per distingits i eximis patriotes, quins publicament, i de tot cor, han manifestat tantes vegades quantes han sigut les oca-sions, desitjos de arribar, sino a una concentració, que pod ser diferencies socials fan molt difeíl, una estreta unió de tots els catalans aquí resi-dents; s'han mostrat disposats, fins el sacrifici per a lograr-ho, i devém creurer-los.

Tenim un estól de joves escriptors i poetes, que amb sos cants i amb sos articles, han pregonat la necessitat de la unió de tots per a el major bé de la colectivitat i major honra de Catalunya.

Tenim, en fi, un periódic, CATA-LUNYA NOVA, que aspira a esser porta-veu de la colectivitat catalana i qual direcció no persegueix cap mena de luere personal, el que tam-bé predica i ha predicat la unió de tots els que aquí vivim.

Tots aquestes elements de podero-sissima influencia, poden i deuen fer la unió de tots en forma germanívola i eficaç.

¿Com? Molt senzillament, vol-guent que es faci.

Es un greu inconvenient per a la realització de tota empresa colecti-va, l'amor propi individual, de creu-er que fora de lo que un fá o diu no hi há rés ben fet.

Aquest amor propi mal entés es el quín manté els odís tradicionals en els partits histórics de la política espanyola, es causa son enervament i detura el desvetllament de la Patria.

Jo no sé veurer perque s'ha de pretendre que el carlí que penesa oposadament a mi es un dolent i per-que ell ha de arribar a idèntiques conclusions respecte a mí.

Nó: el carlí, el republicá, el mo-nárquic, que de bona fé sostenen i propaguen sos ideas, deuen esser res-pectats encare que amb la propagan-da sian combatudas sas doctrinas i creencias. Tots ells treballen per el millorament de Espanya i encare que no es possible que prenent finali-tats diverses, tots pensin bé, ningú pod assegurar, amb ecuanimitat de criteri, que son els altres els equivo-cats.

Aqueixa mateixa cosa passa entre nosaltres. ¿Quins sons el bons? ¿Quins procedeixen millor?

Prescindim de averiguar-ho, com

devem prescindir de petiteses que afecten o interessin solzament a per-sonalitats determinades totes molt bones i molt respectables, encare que caminin per viarany diferents, i fem obra de catalans ajuntatnos tots sota els plec de la bandera catalana, em-blema de nostres mes purs amors; donemnos, de cor, el braç, i aixís, formant una massa compacta i ben estreta, testimoniarem, que, verda-derament nostre amor a Catalunya es una vritat nascuda de la essencia de nostre ser, i que sabém, resoluts, despreciar tot quant puga destorbar nostre agropament individual, neces-sari per a la mancomunitat de nos-tres esforços, encaminats a enaltir a la mare patria, per la que, anyorants,

suspirem; que rés dona més goigs als pares que la germanor i carinyo de llurs fills.

Are es la hora, catalans, de realit-zar aquesta patriótica tasca: agro-pemnos al entorn de nostres institu-cions, demanem als capdevanters llurs, que deposin tota actitut de re-pulsió i de reny que pugui retraurer las bonas disposicions de alguns i ai-xís i fent cadaseú propaganda indi-vidual entre els amics i companys, podrém constituir un grand i pode-rós nueli que donará valor i ressó al crit fervent de nostre cor. Visca Ca-talunya!

Antoni de P. Aleu.

Abril 29.

SALUDANT AL POETA...

IGNASI IGLESIAS, eminent dramaturg catalá, autor de "Les Garces"

Oh Mestre Ignasi Iglesias, drama-turg i poeta del Poble al qui eduques amb el teu teatre d'idees, amarat de un esplendorós sentiment d'humani-tat, que corprén i sublima l'ánima fent-la sempre més humil—amb hu-militat honrada i rublerta de forti-

tud,—sigues honorat per CATALU-NIA NOVA!

El nom vostre, que amb "Els Vells" i "Les Garces"... "La Res-closa", "Lladres" ha ressonat vic-toriós per pobles i més pobles, es el símbol de l'existència del "Teatre